

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 208

гр. София 21 юли 2020 година.

Върховният касационен съд, гражданска колегия, IV-то отделение, в закрито заседание на 11.03.2020 (единадесети март две хиляди и двадесета) година в състав:

Председател : Борислав Белазелков

Членове: Борис Илиев

Димитър Димитров

като разгледа докладваното от съдията Димитър Димитров, гражданско дело № 4485 по описа за 2019 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 288 от ГПК и е образувано по повод на касационна жалба с вх. № 118 027/30.09.2019 подадена от „Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София срещу решение № 6501/12.09.2019 година на Софийски градски съд, гражданско отделение, II-Е въззивен състав, постановено по гр. д. № 7638/2018 година.

С обжалваното решение състава на Софийски градски съд е потвърдил първоинстанционното решение № 362 935/16.03.2018 година на Софийския районен съд, II-ро гражданско отделение, 64-ти състав, постановено по гр. д. № 48 535/2016 година, с което „Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София е осъдено, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ, да заплати на Б.А. М. сумата от 100 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от следните увреждания-фрактура на базата на черепа, линейна фрактура на черепа, контузия на мозъка, хеморагични контузии на мозъка, общомозъчен едем, пеленовиден субдурален хематом вляво фронтпариетално, пневмоторакс двустранно, разкъсно-контузна рана в тилната област, фрактури на двете подбедрици, причинени при реализирана на 06.10.2014 година трудова злополука, заедно със законната лихва върху сумата, считано от 06.10.2014 година до окончателното плащане.

В подадената от „Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София касационната жалба се излагат доводи за това, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и е необосновано. Поискано е същото да

бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с предявеният от Б. А. М. иск с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ да бъде отхвърлен. В изложението си по чл. 284, ал. 3, т. 1 от ГПК касаторът твърди, че са налице основанията за допускане на касационно обжалване на решението на Софийски градски съд по чл. 280, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ГПК, а също така и по чл. 280, ал. 2, пр. 2 от ГПК.

Ответникът по тази касационна жалба Б. А. М. е подал отговор на същата с вх. № 140 413/14.11.2019 година, с който е изразил становище, че не са налице основания за допускане на касационно обжалване на решение № 6501/12.09.2019 година на Софийски градски съд, гражданско отделение, II-Е въззивен състав, постановено по гр. д. № 7638/2018 година и такова не трябва да бъде допускано, а ако бъде допуснато жалбата е оспорена като неоснователна и е поискано оставянето ѝ без уважение като се потвърди атакуваното с нея решение.

„Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София е било уведомено за обжалваното решение на 24.09.2019 година, като подадената от него касационна жалба е с вх. № 118 027/30.09.2019 подадена, като е подадена по пощата на 29.08.2019 година Поради това е спазен предвидения от чл. 283, изр. 1 от ГПК преклузивен срок за обжалване като жалбата отговаря на формалните изисквания на чл. 284 от ГПК. Същата е подадена от надлежна страна, поради което е допустима.

Върховният касационен съд, гражданска колегия, IV-то отделение, преценявайки въпросите посочени от жалбоподателя в подаденото от него изложение на основанията за допускане на касационно обжалване по чл. 280, ал. 1 от ГПК, намира следното:

„Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София е поискало допускане на въззивното решение на Софийски градски съд до касационно обжалване поради вероятната му недопустимост-чл. 280, ал. 2, пр. 2 от ГПК. Това си искате касаторът обосновава с противоречието на въззивното решение с решение № 863/22.04.1996 година, постановено по гр. д. № 2023/1995 година по описа на ВС, ГК, IV г. о., с което е прието, че работодателят носи отговорност за вреди и от приравнена трудова злополука, причинена при връщане на работника от работа от трето лице, което не е включено в системата на предприятието. Тази отговорност съществува независимо от отговорността на прекия причинител на увреждането и не се изключва от нея, като право на пострадалия е да прецени срещу кой от тях да насочи претенцията си за обезвреждане. За предприятието е предвидена възможността да възстанови изплатеното от него обезщетение за увредения работник по реда на регресния иск. Освен това е направено позоваване и на решение № 354/03.08.2010 година, постановено по гр. д. № 714/2009 година по описа на ВКС, ГК, III г. о., с което е прието, че в чл. 200 от КТ е уредена безвиновната отговорност на работодателя за причинени на негов работник или служител вреди от трудова злополука

или професионално заболяване, като законът не се интересува от причинителя и неговата вина. Но законодателят не изключва обезщетяване на тези вреди по общия граждански ред за непозволено увреждане, когато вредите са виновно причинени от друго лице. Пострадалият има възможност за избор срещу кого да насочи претенцията си за обезвредяване срещу прекия причинител с иск по чл. 45 от ЗЗД или срещу работодателя си с иск по чл. 200 от КТ. За едни и същи вреди обаче пострадалият не може да бъде обезщетен два пъти. Затова, когато с влязъл в сила съдебен акт е уважен искът му по чл. 45 от ЗЗД срещу причинителя на увреждането за определени вреди, не може да бъде ангажирана и отговорността на работодателя по чл. 200 от КТ за същите вреди. Работодателят може да бъде осъден да заплати обезщетение само за вреди, за които не е присъдено обезщетение на пострадалия.

Във връзка с горното в производството е било прието за установено, че между „Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София и Б. А. М. е съществувало трудово правоотношение, като М. е заемал длъжността „пазач портиер“ в магазин . На 06.10.2014 година след приключване на работното време М. напуснал територията на предприятието и около 20.⁰⁵ часа на път за в къщи на ул. „ „, в района срещу вход/изход на магазин „Джамбо“, докато пресичал пътното платно бил ударен от лек автомобил. Вследствие на удара тялото на М. било извадено от равновесие и с тежестта си счупило челното стъкло на автомобила. Това произшествие било признато за приравнена трудова злополука с влязло в сила разпореждане № 17 350/10.11.2014 година на ТП на НОИ гр. София. Освен предявения в настоящето производство иск с правно основание иск с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ Б. А. М. е предявил в отделно производство и иск с правно основание чл. 226, ал. 1 от КЗ (отм.) срещу застрахователя по риска „гражданска отговорност“ на автомобилистите на водача на лекия автомобил, който е бил участник в пътнотранспортното произшествие. Към настоящия момент производството по чл. 226, ал. 1 от КЗ (отм.) е приключило с влязло в сила решение, с което застрахователят е осъден да заплати на М. обезщетение за неимуществените вреди претърпени от пътнотранспортното произшествие. Позовавайки се на това решение и тъй като в производството по чл. 200, ал. 1 от КТ М. претендира обезщетение за същите вреди касаторът „Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София твърди, че обжалваното решение на Софийски градски съд е недопустимо, тъй като въпросът вече бил разрешен с влязло в сила съдебно решение.

Настоящият състав на ВКС, ГК, IV г. о. намира, че не е налице хипотезата на чл. 280, ал. 2, пр. 2 от ГПК за допускане на въззивното решение на Софийски градски съд до касационно обжалване поради евентуалната му недопустимост. В случая отговорността на застрахователя по риска „гражданска отговорност“ на автомобилистите по чл. 226, ал. 1 от КЗ (отм.) и отговорността на работодателя по чл. 200, ал. 1 от КТ за

обезщетение на претърпените от Б. А. М. вследствие на пътнотранспортното произшествие неимуществени вреди съществуват паралелно и независимо една от друга, наред с отговорността на прекия причинител на вредите по чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, като едната отговорност не изключва другата. Пострадалият разполага с възможността да прецени срещу кой от посочените задължени лица да предяви претенцията си за обезщетение, като предявяването на иска срещу това лице не освобождава другите от отговорност. Затова този иск, включително и когато производството по него е приключило с влязло в сила съдебно решение, не е пречка да бъде предявен иск и срещу някое от останалите задължени лица и не води до недопустимост на втория иск. Такава недопустимост на втория иск не е налице и в случаите, когато присъдената по първото производство сума е заплатена на пострадалия от задълженото лице. Тъй като плащането на обезщетението от едно от задължените лица, води до погасяване на задължението и на останалите длъжници, до размера на платеното, то е предпоставка за основателността на иска или за неговата неоснователност. В този смисъл е и ТР № 2/06.12.2012 година, постановено по тълк. д. № 1/2010 година на ОСТК на ВКС и решение № 230/12.07.2011 година, постановено по гр. д. № 1907/2009 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о.. Затова твърдяното от „Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София обстоятелство, така както бе посочено по-горе, е от значение не за допустимостта, а за основателността или не на предявения иск с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ.

С изложението си по чл. 284, ал. 3, т. 1 от ГПК касаторът „Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София е поискал въззивното решение на Софийски градски съд да бъде допуснато до касационно обжалване по следните правни въпроси, а именно:

1.) Как се определя степента на съпричиняване в резултат на допуснатата груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 от КТ и следва ли да има съответствие между степента на съпричиняване и действителния принос на пострадалия?

2.) При определяне на размера на справедливото обезщетение ограничен ли е съдът от обективизираната с исковата молба преценка на ищеца относно справедливия му размер?

3.) Когато ищецът е заявил, че претендира с иска си пълно обезщетение за неимуществени вреди вследствие на трудова злополука, а принос по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД се установи по възражение на ответника, съдът може ли да приеме размера на иска за основателен изцяло по съображения, че справедливото обезщетение е в по-висок размер от поискания?

4.) Длъжен ли е въззивният съд да прецени всички установени по делото обстоятелства, включени в обхвата на понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД?

5.) Допустимо ли е производството за заплащане на обезщетение за ПТП, приравнено на трудова злополука, срещу работодателя, при положение, че спрямо застрахователя по „гражданска отговорност“ на деликвента по същото ПТП има влязъл в сила съдебен акт, по силата, на който застрахователят е осъден да заплати на пострадалото лице обезщетение за вредите, които е претърпяло в резултат на ПТП?

6.) Когато въззивната инстанция препраща към мотивите на първоинстанционния съд това дерогира ли изискванията на чл. 236, ал. 2 от ГПК за мотивиране на въззивното решение и разпоредбата на чл. 272 от ГПК освобождава ли въззивната инстанция от задължението да се произнесе по наведените във въззивната жалба оплаквания, както и допустимо ли е въззивният съд да препраща към мотивите на първата инстанция, когато първоинстанционният съд не е обсъдил всички доказателства и не се е произнесъл по всички доводи и възражения на ответника?

7.) Как следва да се прилага институтът на неоснователното обогатяване от българските съдилища при ситуация, при която от един и същ ищец, с един и същ предмет, паралелно се водят две еднакви производства-срещу работодателя на основание чл. 200, ал. 1 от КТ и срещу застрахователя по „гражданска отговорност“ на деликвента на основание чл. 226, ал. 1 от КЗ (отм.), едното от които

а.) е приключило с влязло в сила осъдително решение преди приключването на второто производство;

б.) има издаден изпълнителен лист;

в.) съдът разглеждащ неприключилото второ дело разполага със заверен препис от решението по първото дело, респективно е запознат с мотивите и диспозитива на другия съд по идентичното дело, но с друг ответник и

г.) при положение, че при осъдително решение и издаден изпълнителен лист по второто дело ищецът може да изпълни едновременно срещу ответниците по различните дела, което би довело до неоснователно обогатяване?

8.) В случаите, когато от един и същ ищец, с един и същ предмет, паралелно се водят две еднакви производства-срещу работодателя на основание чл. 200, ал. 1 от КТ и срещу застрахователя по „гражданска отговорност“ на деликвента на основание чл. 226, ал. 1 от КЗ (отм.), едното, от които

а.) е приключило с влязло в сила осъдително решение преди приключването на второто производство по силата, на което решение е присъдено обезщетение в определен размер;

б.) има издаден изпълнителен лист;

в.) съдът разглеждащ неприключилото второ дело разполага със заверен препис от решението по първото дело, респективно е запознат с

мотивите и диспозитива на другия съд по идентичното дело, но с друг ответник, трябва ли този размер да бъде взет предвид от съда по все още висящото исково производство, като определения от него размер на обезщетението бъде намален съответно с вече присъдената сума?

9.) Допустимо ли е с оглед точното прилагане на закона във връзка с трудова злополука със съпричиняване две различни съдилища, по две различни дела, с един и същ предмет и еднакъв размер на вредите, инициирани от един и същ ищец да определят различен процент на съпричиняване?

10.) Допустимо ли е с оглед точното прилагане на закона във връзка с трудова злополука и съпричиняване две различни съдилища, по две различни дела, с един и същ предмет и еднакъв обем на вредите, инициирани от един и същи ищец да определят различен размер на справедливото обезщетение?

Вторият и третият от посочените по-горе въпроси са свързани. По отношение на тях трябва да се има предвид, с предявения иск, с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ, Б. А. М. е претендирал обезщетение за претърпените от него, вследствие на пътнотранспортното произшествие, неимуществени вреди в размер от 100 000.00 лева, като в исквата молба не се съдържат данни за твърдяно от самия ищец съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД или чл. 201, ал. 2 от КТ. Съдилищата по същество са приели, че справедливото обезщетение за претърпените от Б. А. М. вреди е в размер на 150 000.00 лева. Наред с това са приели, че е налице допусната от М. груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 от КТ, поради което дължимото се обезщетение трябва да бъде намалено с 1/3 и в резултат на това задължението на „Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София е в размер на 100 000.00 лева, за колкото и бил предявен искът. В мотивите към решението си съставът на Софийски градски съд изрично е посочил, че оплакването на „Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София, че Софийския районен съд е допуснал съществено процесуално нарушение, излизайки извън диспозитивното начало, като приемайки наличието на принос от страна на М. от 1/3 е уважил изцяло предявения иск е неоснователно. В тази връзка следвало да се отбележи, че при формиране на преценката относно действителния размер на обезщетението, което би репарирало неимуществената вреда, съдът основавал становището си на установените факти по делото, релевантни за тази преценка и излагал мотиви, съобразно чл. 236 ал. 2 от ГПК. Размерът на заявената претенция не съставлявал решаващ фактор при преценката относно действителния размер на вредата, подлежаща на обезщетяване. Този размер имал решаващо значение единствено с оглед забраната за присъждане с диспозитива на решението на обезщетение, надхвърлящо петитума на иска. Или при прилагането на чл. 51 ал. 2 ЗЗД, редуцията на обезщетението се прилагала към размера, за който искът би бил основателен, ако не би се наложило намаляването му,

поради допринасянето от пострадалия за настъпването на вредата, а не към претендирания. Претендираният размер имал правното значение на горна граница с оглед забраната за присъждане *plus petitum*, но не и решаващо значение при преценката на действителния размер на претърпяната вреда, който се определял от съда. Дължимият размер бил този, до който бил намален действителният след прилагането на чл. 51 ал. 2 от ЗЗД, но не повече от претендирания. Ето защо като извършил редукция на определения размер на обезщетението от 150 000.00 лв. с 1/3 и уважил изцяло предявения иск, първоинстанционният съд не бил допуснал твърдяното нарушение. В този смисъл било и разрешението дадено с решение № 63/08.07.2019 година, постановено по т. д. № 2013/2018 година по описа на ВКС, ТК, I т. о., което се споделяло от въззивния съдебен състав.

„Джамбо ЕС. Б“ ЕООД гр. София твърди, че по отношение на втория въпрос обжалваното решение на Софийски градски съд не е съобразено с решение № 78/13.11.2017 година, постановено по гр. д. № 60 397/2016 година по описа на ВКС, ГК, II г. о., а по отношение на третия с решение № 577/29.2010 година, постановено по гр. д. № 1741/2009 година по описа на ВКС, ГК, III г. о. В първото от посочените решение е прието, че при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът е ограничен и от обективизираната с исковата молба преценка на самото увредено лице относно справедливия размер на следващото му се обезщетение, чиито рамки не могат да бъдат надхвърляни. Същото решение е цитирано в решение №208/12.05.2020 година, постановено по гр. д. № 4494/2018 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о. С него е посочено, че постановилия го съдебен състав, споделя практиката по решението от 13.11.2017 година, която е в съответствие с диспозитивното начало в гражданския процес, препятстващ произнасяне от съда извън очертаните от ищеца рамки на предявената претенция.

Същевременно с решение № 577/29.2010 година, постановено по гр. д. № 1741/2009 година по описа на ВКС, ГК, III г. о. е прието, че се намалява обезщетението, определено по справедливост, когато съдът е възприел за съответен на вредата размер, по-малък от предявения с иска. Спрямо същата величина намаляването се извършва и ако ищецът изрично е обусловил размера на иска си от признание за своя принос, но тогава се съобразява също така предявеният спрямо доказания размер на съпричиняване, а намаляването може и да не доведе до частично отхвърляне на иска. Когато обаче ищецът е заявил и претендира с иска си пълно обезщетение, а принос по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД се установи по възражение на ответника, съдът не може да приеме размера на иска за основателен изцяло, или за част, различна от установения размер на съпричиняване по съображение, че справедливото обезщетение е по-високо от поисканото. В този случай, а също и когато съдът счита

поискания размер за съответен по критерия за справедливост, на намаляване ще подлежи предявеният размер на иска за обезщетяване на неимуществени вреди. Във всички случаи решаващият съд следва да посочи в своите мотиви спрямо коя величина прилага намаляването. Това решение е цитирано в решение № 42/15.05.2017 година, постановено по гр. д. № 60 102/2016 година по описа на ВКС, ГК, III г. о., с което е прието, че когато ищецът е заявил и претендира с иска си пълно обезщетение, а принос по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД се установи по възражение на ответника, съдът не може да приеме размера на иска за основателен изцяло, или за част, различна от установения размер на съпричиняване по съображение, че справедливото обезщетение е по-високо от поисканото. Основание за това разрешение е диспозитивното начало в процеса, съответно недопустимостта да се намалява по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД обезщетение, което не е поискано. В този случай, а също и, когато съдът счита поискания размер за съответен по критерия за справедливост, на намаляване ще подлежи предявеният размер на иска за обезщетяване на неимуществени вреди. Във всички случаи решаващият съд следва да посочи в своите мотиви спрямо коя величина прилага намаляването.

От горепосочената съдебна практика следва, че според съдебните състави намаляването на обезщетението за неимуществени вреди по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД винаги се извършва от размера, който съдът е приел за справедлив такъв по смисъла на чл. 52 от ЗЗД. В случаите, когато ищецът претендира пълно обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди при определянето на размера на обезщетението съдът е обвързан и ограничен от обективизираната в исковата молба оценка на ищеца за справедливия размер на дължимото му се обезщетение, като не може да определи по-голям размер на същото и да извърши намаляването по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, с оглед на този размер като по този начин уважи изцяло предявения иск.

Същевременно в решение № 63/08.07.2019 година, постановено по т. д. № 2013/2018 година по описа на ВКС, ТК, I т. о. (цитирано от въззивната инстанция) е прието, че при формиране на преценката относно действителния размер на претърпяната имуществена вреда, респективно действителния размер на обезщетението, което би репарирало неимуществената вреда, съдът основава становището си на установените факти по делото, релевантни за тази преценка и излага мотиви, съобразно чл. 236, ал. 2 от ГПК. Дори в мотивите да е формирал становище относно действителния размер на вредата, до който искът би бил основателен, дали с диспозитива на решението съдът ще присъди обезщетение и ако го присъди-в какъв размер, зависи от много фактори-наличието на възражения за изтекла погасителна давност, прихващане, съпричиняване на вредоносния резултат и други. Размерът на заявената претенция не съставлява решаващ фактор при преценката относно действителния размер

на вредата, подлежаща на обезщетяване. Този размер има решаващо значение единствено с оглед забраната за присъждане с диспозитива на решението на обезщетение, надхвърлящо петитума. Ако бъде възприета тезата, че редуцията се прилага спрямо претендиращия размер на обезщетението, а не спрямо действителния, то адекватността на тази теза ще следва да се прецени не само спрямо претендиран размер по-малък от действителния, а и при по-голям. Ще следва да се прецени и спрямо имуществена вреда, доколкото чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е приложим и спрямо нея. При претендиран размер на имуществена вреда от 100.00 лева за (например разход за лекарства) при доказан разход по фактура за 50.00 лева и съпричиняване 50 %, съдът в тази хипотеза (редукция спрямо претендиращия размер, а не спрямо действителния), би следвало да присъди 50.00 лева. Но такъв е размерът на действителната вреда и прилагането на чл. 51, ал. 2 ЗЗД се обезсмисля. Затова тази теза е непоследователна и алогична. Ако тезата не бъде възприета, а би се изхождало от принципа, че редуцията се прилага спрямо действителния размер на вредата, а не спрямо претендиращия, то в този случай би било присъдено обезщетение в размер на 25.00 лева. При последователното прилагане на този принцип, би се стигнало до същия краен резултат (размер на обезщетението), независимо дали претенцията е завишена или занижена спрямо действителната вреда, стига да не се наруши забраната за присъждане plus petitum. Поради това и отговорът на поставения правен въпрос е, че при прилагането на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, редуцията на обезщетението се прилага към размера, за който искът би бил основателен, ако не би се наложило намаляването му, поради допринасянето от пострадалия за настъпването на вредата, а не към претендиращия. Претендиращият размер има правното значение на горна граница с оглед забраната за присъждане plus petitum, но не и решаващо значение при преценката на действителния размер на претърпяната вреда, който се определя от съда. Дължимият размер е този, до който е намален действителният след прилагането на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, но не повече от претендиращия. Съгласно дадения с това решение отговор при определянето на размера на обезщетението съдът може да определи по-голямо обезщетение от претендиращото такова от ищеца, като извърши намаляването по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, с оглед на този размер като уважи предявения иск.

От посоченото по-горе се констатира противоречива практика на състави на ВКС по отношение на въпроса за това, когато в исковата молба пострадалият от деликт, претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на определена сума, без да признава съпричиняване от своя страна, обвързан ли е съдът да приеме, че справедливото обезщетение за всички вреди е в рамките на претендиращата сума, след което да намали обезщетението според установеното съпричиняване или е обвързан да

приеме, че справедливото обезщетение, след намаляването му според установеното съпричиняване е в рамките на претендираната сума. Предвид на това са налице предпоставките по чл. 292 от ГПК за отправяне на предложение до ОСГТК на ВКС за постановяване на тълкувателно решение по противоречиво разрешавания въпрос, които е от значение за настоящето производство, тъй като е посочен не само като основание за допускане на касационното обжалване, но и като оплакване за неправилност на въззивното решение в касационната жалба.

По изложените съображения Върховният касационен съд, състав на Четвърто отделение

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА производството по гр. д. № 4485/2019 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о.

ПРЕДЛАГА на Общото събрание на гражданката и търговската колегия на Върховния касационен съд да постанови тълкувателно решение по въпроса: когато в исковата молба пострадалият от деликт, претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на определена сума, без да признава съпричиняване от своя страна, обвързан ли е съдът да приеме, че справедливото обезщетение за всички вреди е в рамките на претендираната сума, след което да намали обезщетението според установеното съпричиняване или е обвързан да приеме, че справедливото обезщетение, след намаляването му според установеното съпричиняване е в рамките на претендираната сума.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: 1.

2.